

564 ´ EREN

-eller forsøget på at nå rundt om Vendsyssel 14.8 -25.8.99

Midt i august startede vi, Person, Fræmohs, Steen Degn, Anders Bertelsen og undertegnede på projektet "Vendsyssel Rundt". Efter at have kørt Jubi til Struer Roklub, med venlig assistance fra Torben Rasmussen, lagde vi ud med 1. Etape: Struer - Fur.

Frisk blæst fra SØ. Selvfølgelig fik vi vand ind på vej over Kaas Bredning; hvornår får man ikke vand indenbords i Limfjorden, når bare det blæser en smule ?

Først på aftenen anduvede vi Fur-Hytten i silende regn og endnu mere frisk vind af SØ, men inden længe var vi forskriftsmæssigt forføjet ved broen. Stor var vores glæde, da det viste sig, at vi IKKE skulle starte landgangen med teltslagning i det silende vejr. Hytten var nemlig fyldt op med lystige og syngende u-roere (læs ungdoms-ditto) fra Nykøbing Mors Roklub, der uforbeholdent tilbød os husly i bådshallen. Selv havde disse gæstfrie ynglinge okkuperet stedet til deres årlige udflugt til fremmed rofarvand og var nu gået i gang med at tømme den femte kasse Hancock til inciterende, og uafbrudt gentagne afspilninger af Big Fat Snakes største hits.

Tørre og veltilfredse tørnede vi ind omkring midnat, alle erindrende det gamle mundheld om at følge skik eller land fly. Hellere vibrerende bygningsdele end den kolde, våde og mørke nat derude.

En tilbagevendende beskæftigelse: Oprydning og pause

Sol og sæler

Solen skinnede fra en skyfri himmel og den gode og nærende havregrød kogte i de medbragte trangiaer.

Hver roer havde sit gøremål. Nogle er specielt kvikke til at få tingene færdige om morgenen, andre om aftenen. Kunsten på en langtur – kære læser – er blandt andet at annamme, hvem der er gode til hvad og at udnytte dette under skyldigt hensyn til, at vi alle laver nogenlunde lige meget !

Af sted, af sted. Klokken er allerede 11, bagende sol og havblik. Kurs Livø og rundt om "Tappen", der er sælreservat og fyldt med de charmerende dyr alle vegne.

Pavlov har sandelig ikke levet forgæves, for det viste sig faktisk, at Person ved hjælp af nogle grovkiks formåede at få nærkontakt til en af pingoerne gentagne gange.

Livø og kort ophold til frokosten. Pas i øvrigt på ved havnen, hvor I fortøjer!

Afhængigt af vind og vejr – og skippers temperament, synes man, lægger færgen fra Rønbjerg til, snart på den ene side, snart på den anden af den stump mole, der er tilovers til mindre fartøjer. Og færgemanden bliver meget sur, hvis man kommer på tværs.

Skønt ´99 var middelalderår var det selvfølgelig også på sin plads at lægge den videre færd nordpå forbi vikingeborgen Aggersborg. Det storslåede anlæg lader sig bedst besøge fra søsiden og vi følte, i hvert fald nogle af os, den historiske patos og et slægtskab med disse ætlinge, efterhånden som vi nærmede os stedet.

Mageligheden sejrede

DfFR´s lille hæfte over danske roklubber, telefonnumre mm. kom os nu til nytte. Da vi ud på aftenen var på højde med Gjøl og det tilligemed plaskede ned, var der ingen som modsatte sig en idé om at prøve på at få en overnatning i Gjøl Roklub.

Vel i havn ringede jeg til formanden, der fik et venligt medlem til at køre til klubben og låse os ind i varmen. Varmt brusebad og en stol at sidde på og et bord at spise ved. Det var sagen. Anders fandt et loft med skummadrasser – jo rosporten lærer en at sætte pris på de simple ting. Mortens hjemmebagte var rosinen i pølseenden. Go´ nat kl. 24.

Next stop Ægir

Turen mod Aalborg er jævnt hen kedelig. I det hele taget

byder Limfjorden på de smukkeste landskaber vest for Løgstør, men vi havde som sagt et arbejde, der skulle gøres. Henad middag, da regnen var holdt op, lagde vi ud. Next stop Ægir.

Desværre var der ingen hjemme i roklubben, så det var ikke muligt at få verificeret et skadefro rygte om, at nogle Ægirroere tilbage i 1988 faktisk havde været Vendsyssel rundt. Nå! Hvis rygten talte sandt, så havde de dog i det mindste været 14 dage om det; vi ville gøre det på 12 ! Således stadig fyldt med selvsikkerhed dampede vi af mod Hals.

Nu kører det

Når en inrigger kører godt (tillad mig det ikke-maritime udtryk kører), så går det bare derud a'. Vi var nu godt sammenroet og det var en fornøjelse, som vi fór af sted.

Solen var kommet rigtig godt frem, så da vi sidst på eftermiddagen ankom Hals, var det i den bedst tænkelige stil. Perfekt taktslag til glæde for de mange tilskuere, der havde taget opstilling på kajen – vist ikke for vores skyld, men for at kunne hilse de første fuldriggere i "The Cutty Sark Tall Ship Race" velkomne på den videre sejlads gennem Langerak til Aalborg.

Desværre blev der ikke noget ud af den megen venten. Vindstille havde medført at de store skibe lå fast ud for Skagen !

Purisme – nej tak

De to telte, som vi fragtede rundt på kom heller ikke op af poserne i denne omgang.

Formanden for Hals Roklub var selv en af tilskuerne på havnen, så ikke var vi kommet i land før han bød os velkommen og tilbød os at overnatte i klubben.

Det kan selvfølgelig tænkes, at der sidder en og anden purist blandt læserne, der nok vil finde det usportsligt ikke at spege sin ydmyge krop på den hårde grønsvær, men sådanne anfægtelser lå holdet fjernt – og tilfredse var vi også over, at der var en velassorteret restaurant i byen. Det blev sent inden vi stak næsen hjemad for vi skulle også lige nå at skåle med Christian Tveen, der ville tiltræde holdet næste dag, hvor Anders skulle tilbage til Århus.

Steder, værd at huske

Aså mellem Hals og Frederikshavn er et lille fiskerleje på ikke over 100 sjæle.

Fiskerleje er nok så meget sagt, for det er faktisk en del år siden den sidste fisker der på stedet opgav ævred og flyttede vesterud. Det var i hvert fald den forklaring vi fik på den idylliske stilhed, som herskede på havnen, da vi undervejs til Frederikshavn gik ind der. Vor hjemmelsmand til historien var en trivelig og gæv vendelbo, som i sin butik på havnen solgte alt godt fra havet, inklusive varme fiskefrikadeller, som vi indtog i mængder. De var ikke alene friskstegte, de var tilligemed billige og meget velsmagende. Konen i butikken, for det var en kvinde, kunne godt forstå tidernes ugunst for fiskerierhvervet især nu, hvor det var kommet så vidt, at de kloge derovre i København, også skulle bestemme, hvor mange kondomer, den enkelte fiskeskipper skulle have med til besætningen for at sejle lovligt !

Der er det gode ved den slags små-steder, at der er mange af dem og at der næsten altid findes bord og bænke, et lokum, en vandhane og en græstot til at slå mave på bagefter.

Sådan også i Aså. Efter behørigt ophold i det bedste solskinsvejr længe, gik vi videre mod Frederikshavn.

Velsignet er jo mobiltelefonen, som tillader en at ringe til en formand eller andet medlem af bestyrelsen, endnu mens man befinder sig sømlevidt fra destinationen.

"Jo, da – vi skulle være mere end velkomne til at indlogere os i klubben".

*På vej mod målet: Anders, Hector, Steen og Person
Fotografen er Morten*

Vand, vand og atter vand

Det kunne jo ikke være ved. Den næste dag, på vej mod et af turens forjættede mål – Skagen, begyndte det at blæse voldsomt op, og ud for Ålbæk fik vi rent ud sagt den halve bugt indenbords. Selv den af Person indkøbte stempellæns-pumpe, formåede ikke at holde trit med det salte vand. Øsekarrene måtte i sving.

Med mere vand i båden, end hvad der er sædvanligt, ankom vi til Skagen havn godt middag.

Heldigvis, alt er jo relativt, blæste det stadig fælt, så vel fortøjet på siden af en bundgarnspram fik vi hurtigt det våde kluns hængt til tørre i den friske vind.

Nok engang 4 dåser makrelguf og alt det andet indenbords og så en lur på dækket af prammen. Christian mente dog at vi alle trængte til en opmuntring mere, så med en pose bajere fra den nærliggende kom stemningen atter i top.

Mere gæstfrihed

Som det nok er den opmærksomme roer bekendt, er der ingen roklub i Skagen, vi havde derfor forberedt os på en nat under stjernerne – og en pram er ikke det værste sted at overnatte, når det nu skal være.

Mens de andre gik uptown for at se fodbold, i skrivende stund ved jeg endnu ikke, hvem der spillede, men det skulle være kanon, fik jeg at vide, begyndte jeg at rigge til til natten. Ved 21-tiden kom det glade mandskab tilbage og kunne meddele, at Skagen Sejlklub havde tilbudt os at være der om natten, hvis vi havde lyst til det.

Jubi og bagagen på land og så hen i sejlklubben, hvor der i øvrigt var bestyrelsesmøde.

Lidt flere øl og hyggelig snak med sejlerne – også faglig om lokal vind, vejr og ikke mindst strømforhold. Vi fik en nøgle med besked om, at vi kunne blive i klubben så længe vi havde brug for det.

Brug for at kravle i posen havde de fleste af os undtagen Steen og Christian, der ikke mente man kunne være på disse kanter uden et besøg hos Sussi og Leo.

Skæbnedagen

Fint vejr næste dag, solskin og lunt, men stadigvæk 14 sekundmeter fra NV! Ved frokosttid, hvor selv de to natteravne var stået op, holdt vi rådslagning.

Et par af os havde forinden været ovre hos Statslodsens og

fået en detaljeret vejrudsigt, der ikke så gunstig ud for en tur rundt om Grenen, endsige ned langs den anden side.

Vejret formodes at holde sig sådan de næste fire - fem dage. 4 - 5 dage!

Øv, bøv, men la' os nu se, vejrmeldinger har før vist sig upålidelige.

Heldigvis er Skagen en spændende by at være blæst inde i. En slendretur i den store havn eller et besøg på Skagen Museum kan anbefales. Hertil kommer en masse charmerende caféer langs havnefronten. Også nogle der ikke får budgettet. Om aftenen ta' vi en taxi ud til Grenen, for ved selvsyn at tage bestik af situationen.

Havet herude lignede på begge sider af Grenen en suppegryde i kog og sandet føg os om ørerne.

På vejen tilbage til byen lod den kvindelige taxichauffør os forstå, at det nok var halsløs gerning at ta' den vej rundt i det vejr, i en robåd.

Med al respekt for hendes dømmekraft, giver det mig anledning til at påpege, at man dæleme kan komme vidt omkring i netop sådan en båd, men her havde vi vist nået grænsen.

På det nye in-sted i byens hjerte, Jacobs, tog vi den finale beslutning: Arrivederti Vendsyssel rundt, men rotur til Århus !

Damer og delikatesser

Det skal ikke skjules, at vi var noget trætte af, at projektet måtte droppes. På den anden side fandt vi det tilsvarende opmuntrende, at vi dog i det mindste ville forsøge at komme standsmæssigt tilbage til ASR. Ikke noget med en trailer her! Vejen sydpå via Sæby Roklub, bød ikke på de bemærkelsesværdige oplevelser, hvorimod Hals atter havde en overraskelse i posen. 15 roere fra Aalborg Dameroklub, havde indskrevet sig til overnatning i roklubben for at kunne være on location, når de sidste af de store fuldskibe fra Tallship-racet forlod fjorden.

Der var ikke grænser for, hvad de rare piger diskede op med af delikatesser til fem sultne roere.

Næste dag, og efter at ha' hjulpet damerne med at sætte deres både i vandet, fik vi selv den store oplevelse at se den sidste fuldrigger forlade Limfjorden. Det var det italienske skoleskib Stella Polare, der stod fjorden ud for fulde sejl.

Navigare necesse est

Når man ror i noget så simpelt som en robåd, og med simpelt

menes intet nedsættende – begribeligvis, så oplever man ofte en vis diskussion om, hvorvidt man nu befinder sig det ene eller andet sted. Med andre ord, positionen er til debat. Som regel havde vi ganske god føling med, hvor vi befandt os, men et par gange – i ukendt farvand – rådede tvivlen. Kyststrækninger kan være svære at udpege ud fra søkortet, hvis der ikke er markante "landmarks" at støtte sig til, så meget desto større var tilfredsstillelsen derfor ved at lade den moderne teknologi afgøre sagen. GPS'en fortalte os med 50 meters nøjagtighed, hvor skuden var lige i dette øjeblik! Herefter var det en smal sag at udtage positionen til søkortet.

*Heldigvis findes de endnu - de goé gamle af træ
Bønnerup Havn*

Grundstødningen

Efter en sen frokost i den ikke særligt indbydende Øster Hurup havn, og passage af Mariager Fjord, nærmede vi os efterhånden Udbyhøj ved munden af Randers Fjord. Flere af os har været på de kanter før, så da det var ved at blive mørkt og sulten også havde meldt sig, tog vi den beslutning at spare et par kilometers roning ved at gå nord om de såkaldte Mellempolde i fjordmundingen. Dette var en fejldisposition! Vandstanden var lavere end forudset og vi gik derfor på grund på en blanding af sand og mudder. For at få hende flot igen, måtte vi produktudvikle – so to speak – en trækanordning ved hjælp af ankertovet og to af årerne. Det virkede, og efter 400 m. som pramdragerne, var Jubi igen klart skib. Morale: Lad dig ikke friste af dovenskaben, bjd tænderne sammen og ro. Mens vi således gik derude i det tilstundende mørke og i

vand til anklerne, stod Torben Meldgaard derinde på molen i Udbyhøj og måtte se til. I Udbyhøj skulle Torben afløse Christian, der ikke havde mere ferie tilbage. Vel i havn, hvilket ikke er helt let på grund af den (altid) stærke ud-eller indgående strøm, tog vi afsked med Christian. Bælgravende mørkt var det blevet da jeg ringede til formanden for det lokale bådelaug. Man kunne ikke tilbyde os en overnatning inden døre, men vi fik da lov at ligge på terrassen. Og oven på de sidste strabadser var det også godt nok.

Kurs Bønnerup

10.dag. Så var turen ved at være på det sidste. I overmorgen onsdag skulle vi være tilbage i Århus. Med en meget kraftig udadgående strøm blev vi nærmest skubbet ud af fjorden, og godt og vel ude i Verdenshavet, sattes kursen mod Bønnerup på toppen af Djursland. Vinden var taget noget til, men havde heldigvis den for os bekvemme retning af NV. Vi fløj! Bønnerup kan jo ses milevidt på grund af de store vindmøller på moleværkerne, så det er nemt at holde kursen til stedet. I havnen blev Grenå Roklub kontaktet, og igen havde vi heldet med os. Vi kunne overnatte i klubben, og der ville være nogen, når vi ankom. Efter Stavnshoved fik vi fuldstændig læ, især fordi vinden nu var gået stik vest. Gjerrild og Sangstrup kliner kunne derfor nydes i fulde drag. Til de, som endnu ikke har været søværts på de kanter kan denne strækning stærkt anbefales. Det er en storslået oplevelse. Klinerne, der sine steder går direkte ned i havet, består hovedsageligt af kalksten og har i øvrigt givet byggemateriale til flere af egnens landsbykirker. Vi estimerede ca. fire timers roning fra Bønnerup til Grenå, vejret taget i betragtning. Det holdt stik; lidt i ni aften var vi ved pontonen. Det må nok erkendes, at vi efterhånden havde fået smag for at komme inden døre om natten. Skønt turen oprindeligt blev planlagt ud fra »minimalistiske principper«, hvis vi kan kalde dem sådan, satte vi efterhånden alle pris på en vis komfort, der nu var blevet til vane og som vi ikke var meget for at lave om på. Sådan kan det gå.

Bål og whisky

Fra Grenå og sydpå er der også meget kønt at se på, og da vejret viste sig fra sin bedst tænkelige side, var det oplagt at

drive noget af vejen for træsejl samt ankre op på højde med Jernhatten for at gå i land og spise frokost. For i det mindste at have prøvet at slå rigtig lejr med bål og alt det der, besluttede vi på turens sidste hele dag at gå ind til et naturområde lidt nord for Bogensholm i Ebeltoft Vig. Efter aftensmaden, som nu blev indtaget på vores medbragte presenning, blev der samlet kvas til bålet. Ild kom der, både hér og i smøgerne. Og Torben spenderede med rund hånd af sin medbragte Famous Grouse. Det var FEDT!

Sidste dag

Dagligt rofarvand næste dag, lige bortset fra Sletterhage og Kongsgårde. Ellers intet særligt at berette. Det skulle da lige være den helvedes sø, der fik os gennemblødt fra Egå og ind.

Ankom slæbestedet kl. 20.30. I alt roet 564 gode kilometer. Årets længste !

Lars Hector

